

en belasting de helft opslokten, ondanks het feit, dat na de Franse overheersing de waarde van onroerend goed verdubbeld was.

Goede Welfen was men zeker. Zowel de mannen als de vrouwen dragen namen van min of meer bekende figuren uit dat roemruchte vorstengeslacht.

De familie gevoelde zich overigens vagelijk algemeen Duits en behoefde in het in 1848 zo rustig blijvende Hannover ook niet afkerig te staan tegen de nieuwe denkbeelden, doch was ook gepredisponceerd voor ontstemming over de excessen. De oudste overlevende zoon Karl Christian (1811-1857), in de wandeling als Carl aangediend, is in dat woelige jaar als notabele in het stadje Wilsdruff bij Dresden zelfs in een politiek proces gewikkeld, dat onder de invloed der gebeurtenissen wordt afgebroken. Als dan op 3 mei 1849 de opstand in Dresden uitbreekt, beëindigt hij des avonds om 11 uur juist een brief aan zijn broeder in Rotterdam: „in Dresden tobt die grässlichste Revolution”. De koning van Saksen wil de grondwet van het Duitse volk niet erkennen en dit veroorzaakt de beweging, welke tot God weet welke gevolgen zal leiden. Tegen middernacht wordt de burgerwacht opgetrommeld voor de opmars naar de hoofdstad Dresden om voor de Rijksgrondwet te overwinnen of te sterven. De dappere burgers begeven zich in hun uniform naar de verzamelplaats. Doch wij hoorden, aldus onze getuige, dat met kartetsen op het volk werd geschoten en dat dempte de moed zodanig, dat van de 200 man slechts ongeveer 12 vertrokken, tot welke ik intussen niet behoorde, maar rustig naar huis ging. Op 5 mei steekt Bakounine echter de rode vaan op en krijgt de gevluchte regering versterkingen o.a. uit de burgerij, welke zich nu van de zaak der vrijheid afwendt. Ook uit Wilsdruff. Ditmaal brengt de troep het tot vlak bij Dresden. Dan blijven er slechts 5 over, die heus Dresden binnengaan, waaronder ook de briefschrijver, die... het spektakel 6 uur lang aanziet en daarna weer rustig naar huis gaat. Als de soldaten hebben overwonnen betreurt hij het lot van de afgeranselde volgelingen van de ontsnapte leiders, blijkbaar nog onbekend met de gevangenneming van Bakounine.

Er zijn in brieven naar Rotterdam ook getuigenissen uit Hessen, waar de revolutie het gladst verliep, doch ook de reactie het zwartst was. Daar ergert de brave burgerij zich aan het feit, dat